

ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล

ธมลวรรณ ทองไพลี^{*}

ไพกรสร บารมีอวยชัย^{**}

1. บทนำ

เนื่องด้วยสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดผู้ประกอบการใหม่ที่มีความต้องการเป็นเจ้าของกิจการเองและผู้ประกอบการบางรายก็ต้องการลดขนาดวิสาหกิจของตนให้เล็กลงเพื่อลดต้นทุนการผลิต ประกอบกับการเปิดเสรีทางการค้าทำให้ประเทศไทยเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับผู้ประกอบการต่างดาวซึ่งต้องการลงทุนในประเทศไทย อันเป็นการนำมาซึ่งเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย (Advance production technology) การบริหารจัดการ (Managerial skills) ใหม่ ๆ รวมทั้งช่องทางในการหาวัตถุดิบและจัดจำหน่ายสินค้า เครื่องมือที่สำคัญในการให้สิทธิแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลอันก็คือกฎหมาย

ดังนั้นความสำคัญและส่งเสริมการลงทุน โดยตรงในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล สำหรับวิสาหกิจที่ไม่ต้องการความเป็นนิติบุคคลด้วยสาเหตุต่างๆ อันเป็นการนำมาซึ่งปัญหาและอุปสรรคต่อโอกาสในการขอรับการส่งเสริมการลงทุน ทั้งนี้รวมถึงวิสาหกิจขนาดเล็ก (Micro Enterprises: MEs) หรือกิจการประเภท Start up กิจการดังกล่าวจึงควรได้รับการส่งเสริมการพัฒนาด้านทักษะ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (STI) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ขณะเดียวกันต้องมีการกำหนดขนาดของกิจการ โดยพิจารณาจากขนาดของสินทรัพย์หรือเงินลงทุน รวมทั้งการจ้างแรงงานของแต่ละกิจการเพื่อบ่งบอกความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ชัดเจนและแยกออกจากวิสาหกิจขนาดใหญ่ เพื่อให้มีมาตรการทางกฎหมายหรือที่มีใช้กฎหมายมาให้การส่งเสริมวิสาหกิจดังกล่าว

^{*} นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

^{**} กรรมการวิทยานิพนธ์

2.แนวคิดในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล

การลงทุน(Investment)¹ มีความหมายหลายประการซึ่งขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายและขอบเขตที่เกี่ยวข้อง โดยในทางเศรษฐศาสตร์ อาจอธิบายได้ว่า การลงทุนเกิดขึ้นเมื่อมีการซื้อขายทรัพย์สินซึ่งจะเป็นทรัพย์สินที่มีตัวตนหรือไม่มีตัวตน ผู้ลงทุนจะได้รับการตอบแทนในรูปของรายได้หรือกำไร หรือทั้งสองอย่าง โดยการลงทุนแบ่งออกเป็น การลงทุนทางบริโภค (Consumer Investment) การลงทุนทางธุรกิจ (Business of Economic Investment) และการลงทุนทางการเงิน(Financial or Security Investment) ในทางกฎหมาย “การลงทุน” หมายถึง การนำเอาเงินทุน หรือมาจัดการเพื่อจะให้เกิดมีรายได้ หรือผลกำไรจากการจัดการนั้นนอกจากนั้นแล้วในทางกฎหมายการลงทุนของบางประเทศ หรือความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการลงทุน ก็มักจะให้ความหมายว่า “การลงทุน” ที่ปรากฏในกฎหมายหรือความตกลงนั้นไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งนี้ก็เพื่อวัตถุประสงค์แห่งกฎหมายหรือความตกลงนั้นๆ การลงทุนจากต่างประเทศ อาจจำแนกได้ 4 ประเภท ได้แก่ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ(Foreign Direct Investment) การให้เงินกู้ (Loans) การซื้อหุ้น(Portfolio Investment) และการให้สินเชื่อทางการค้า(Supplier's Credit)

2.1 แนวคิดในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลของต่างประเทศ

แนวคิดในการคุ้มครองและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลในสาธารณรัฐฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้ใช้แนวความคิดเช่นนี้ โดยเฉพาะในญี่ปุ่น กฎหมาย นโยบายมาตรการที่ให้การส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีหลายฉบับ ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับระบบเศรษฐกิจในทุกระดับ อย่างเช่น กฎหมายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กฎหมายส่งเสริมการวิจัยเทคโนโลยีพื้นฐาน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปรับสถานะเศรษฐกิจตกต่ำ กฎหมายปรับปรุงอาชญากรรมหรืออุปสงค์ บางประเทศในแถบอเมริกาก็มีกฎหมายเกี่ยวกับเศรษฐกิจซึ่งจัดอยู่ในลักษณะการป้องกันการผูกขาดทางการค้า เพื่อส่งเสริมกลไกเศรษฐกิจเสรีมากกว่ากลไกเศรษฐกิจการวางแผน

ความสำคัญของการกำหนดนโยบาย มาตรการทางด้านต่างๆ พร้อมทั้งออกกฎระเบียบและกฎหมาย โดยรัฐดำเนินการกำกับเศรษฐกิจ (Regulatory Function) เพื่อให้กลไกตลาดทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในเศรษฐกิจระบบตลาด ทั้งนี้เพื่อให้มีการแข่งขัน โดยเน้นการยืนอยู่ข้างผู้บริโภคเป็นสำคัญ แต่ต่อมารัฐบาลได้ให้ความสำคัญด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเศรษฐกิจเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันจึงมีแนวคิดที่ว่ารัฐต้องดำเนินบทบาททางเศรษฐกิจด้วย (Development Function) ซึ่งจะทำการวางแผนระบบเศรษฐกิจ กำหนดกลไกตลาดหรือเสริมกลไกตลาด ดังนั้นบทบาทของรัฐในด้านนโยบายเศรษฐกิจ จึงขึ้นอยู่กับทัศนะที่มีต่อความเชื่อ ความมีเหตุผลของตลาด(Market Rationality) ซึ่งก่อให้เกิด

ประสิทธิภาพ (Efficiency) หรือความมีเหตุผลของแผน (Plan Rationality) ซึ่งก่อให้เกิดประสิทธิผล¹ (Effectiveness) ดังนั้น แนวความคิดทางกฎหมายในการคุ้มครองและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีดังนี้

ทั้งนี้ แนวความคิดเพื่อคุ้มครองวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือวิสาหกิจรายย่อยในต่างประเทศซึ่งมีความแตกต่างกัน เนื่องจากนโยบายเศรษฐกิจและทัศนคติที่มีบทบาทต่อรัฐในการที่จะกำกับเศรษฐกิจหรือส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจ ทัศนคติในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือวิสาหกิจรายย่อยนั้น ต้องรับผิดชอบต่อการป้องกันสาธารณะและผู้บริโภค ดังนั้น แนวคิดเพื่อคุ้มครองวิสาหกิจจะต้องลดระดับความเสี่ยงให้ต่ำลงในระดับที่สามารถยอมรับได้ คือ ผลประโยชน์ที่สาธารณะได้รับในระยะยาวจะต้องต่ำกว่าต้นทุนที่สาธารณะจ่ายไป การคุ้มครองวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงควรให้กลไกตลาดดำเนินงาน โดยไม่ทำการแทรกแซงแต่จะดำเนินการตามกติกาของตลาด ในขณะที่บางกลุ่มหลังเห็นว่ารัฐจะต้องลดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ กล่าวคือ ความเสี่ยงของสาธารณะที่เกิดขึ้นจากทั้งด้านผู้บริโภคและด้านผู้ผลิต หากเกิดการล้มของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือวิสาหกิจรายย่อยออกไปจากตลาดจะก่อให้เกิดต้นทุนของสาธารณะ จึงจะต้องพยายามส่งเสริมกลไกตลาดที่จะทำให้เกิดสร้างประสิทธิภาพในการแข่งขันเพื่อนำไปเป็นประโยชน์ของผู้บริโภคและผู้ผลิต โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศ

1. เครือรัฐออสเตรเลีย

รัฐบาลเครือรัฐออสเตรเลียจะให้การสนับสนุนการพัฒนาทักษะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในลักษณะเชิงนโยบายของรัฐ ซึ่งไม่มีบทบัญญัติกฎหมายเป็นการเฉพาะเจาะจงสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้น ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล และธุรกิจขนาดเล็ก จะได้รับการช่วยเหลือด้านนวัตกรรมและการเข้าสู่ตลาดการส่งออก และการเพิ่มโอกาสให้กับธุรกิจขนาดเล็กในการเข้าถึงการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ

2. สาธารณรัฐฝรั่งเศส

เนื่องด้วยสาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่มีกฎหมายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นการเฉพาะ แนวคิดในการส่งเสริมการลงทุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลอยู่ภายใต้กรอบการสร้างเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมที่เป็นการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

สาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่มีคำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในระดับประเทศ เนื่องด้วยสาธารณรัฐฝรั่งเศสเป็นประเทศที่อยู่ในแถบยุโรป ดังนั้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่มักอยู่ในรูปแบบอุตสาหกรรม ภายหลัง

¹จาก กฎหมายเกี่ยวกับการลงทุน(น.3), โดย โกศล ฉันทิกุล, 2531, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สงครามโลกครั้งที่ 2 วิสาหกิจที่ถือว่าเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงหมายถึงวิสาหกิจในภาคอุตสาหกรรมที่มีคนงานตั้งแต่ 10 หรือ 20 คนแต่ไม่เกิน 500 คน ซึ่งจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล ในปี พ.ศ. 2539 สาธารณรัฐฝรั่งเศสได้ปรับใช้คำจำกัดความสำหรับส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามความเห็นของสหภาพยุโรปได้ซึ่งกำหนดไว้เป็นมาตรฐานของกลุ่มประเทศสมาชิกซึ่งสหภาพยุโรป โดยกำหนดคำว่า “วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” หมายถึง กิจการที่มีคนงานน้อยกว่า 250 คน ซึ่งหากกิจการมีคนงานน้อยกว่า 10 คน จัดว่าเป็นวิสาหกิจขนาดจิ๋ว (Micro Enterprises) หากมีคนงานมากกว่า 10 คน แต่ไม่เกิน 50 คน จัดเป็นวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprises) และหากมีคนงานมากกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 250 คน จัดเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง (Medium Enterprises)

3. ญี่ปุ่น

แนวคิดในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของญี่ปุ่น กล่าวคือ

อนึ่ง เนื่องจากวิสาหกิจรายย่อย (MEs) เป็นส่วนหนึ่งของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แนวคิดการส่งเสริมวิสาหกิจรายย่อย (MEs) ของญี่ปุ่นจึงใช้แนวความคิดเช่นเดียวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยอยู่ภายใต้นโยบายการส่งเสริม (Japan Small Business Research Institute, 2006) โดยเป็นการมุ่งขยายการเติบโตของธุรกิจอุตสาหกรรม ให้ก้าวสู่ระดับนานาชาติ เพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ รวมทั้งเป็นการยกระดับกระบวนการผลิตให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย โดยมุ่งหวังให้เกิดการขยายโอกาสการสร้างงานและจ้างงาน ลดช่องว่างระหว่างวิสาหกิจรายย่อย หรืออุตสาหกรรมในประเทศ กับวิสาหกิจขนาดกลางขึ้นไปที่มีการพัฒนาสูงกว่า ทั้งนี้ญี่ปุ่นได้มีการจัดทำนโยบายและแผนเพื่อเป็นการส่งเสริมวิสาหกิจรายย่อย (MEs) เช่น การพัฒนาชุมชนและสนับสนุนธุรกิจ ในรูปการจัดถนนสายช้อปปิ้ง (Shopping Streets) โดยเป็นการจัดหาช่องทางทางการตลาดให้แก่ผู้ค้ารายย่อย หรือสินเชื่อรายย่อย (Micro-Finance) อันเป็นการสนับสนุนสินเชื่อวิสาหกิจเพื่อส่งเสริมหัตถกรรม

3. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

จากการที่รัฐบาลได้มีนโยบายปฏิรูปประเทศหรือนโยบาย Doi Moi ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการส่งเสริมการลงทุน กฎหมายส่งเสริมการลงทุนขอสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีแนวคิดเพื่อเอื้ออำนวยต่อการลงทุนมากที่สุด ประกอบกับยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งที่ 7 ในปี พ.ศ. 2534 และครั้งที่ 8 ในปี พ.ศ. 2539 การประชุมได้เน้นย้ำถึงนโยบายเศรษฐกิจ การตลาดที่หลากหลาย (multi-sector market economy) แบบสังคมนิยมภายใต้การกำกับดูแลของภาครัฐ และการปฏิรูปโครงสร้างองค์กรของรัฐบาลอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้รัฐบาลของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีแนวคิดปฏิรูปเศรษฐกิจ โดยมีการกำหนดนโยบาย “โด่ย เหมย (Doi Moi Revolution)” เพื่อยกระดับการเติบโตทางเศรษฐกิจ อันเป็นการกระจายอำนาจบริหารแก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น ระบบเศรษฐกิจเสรี โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์ทาง

เศรษฐกิจ 6 ประการ อันมีผลทำให้ อัตราแลกเปลี่ยนและดอกเบี้ยเป็นไปตามกลไกตลาด นโยบายเกษตร ทั้งนี้ นโยบายเป็นการเน้นเศรษฐกิจเสรี รัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้มีการออกข้อกำหนดบังคับ และได้ก่อตั้งคณะกรรมการถาวรของสภาพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การจดทะเบียนบริษัท การส่งเสริมการลงทุนภายในประเทศ และพัฒนาทักษะของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

5. สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) ของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) หมายถึง วิสาหกิจด้านการผลิต การก่อสร้าง เหมืองแร่ ที่มีวงเงินทุนต่ำกว่า 60 ล้านดอลลาร์ไต้หวัน หรือธุรกิจ在其他任何ที่มี ยอดขายต่ำกว่า 80 ล้านดอลลาร์ไต้หวัน เนื่องจากสาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน)ได้รับการยกย่องว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประสบความสำเร็จอย่างสูง อีกทั้งเป็นวิสาหกิจที่เปรียบเสมือนเครื่องจักรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน)อีกด้วย ทั้งนี้รัฐบาลสาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน)ได้เล็งเห็นความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงเริ่มให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีหน่วยงานหลัก คือ Small and Medium Enterprises Administration (SMEA) สังกัดกระทรวงเศรษฐกิจสาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน) มีนโยบายการให้ความช่วยเหลือ

6. สาธารณรัฐเกาหลีใต้

ภาครัฐเป็นแกนนำในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม จากนโยบายนี้ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้นำเข้าทรัพยากรธรรมชาติ ราคาถูกจากต่างชาติเข้ามาผลิตภายในประเทศโดยอาศัยแรงงานราคาถูกแต่คุณภาพสูง ทำให้ศักยภาพของ อุตสาหกรรมในเกาหลีใต้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับรัฐบาลได้ส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติเพื่อทดแทน เงินทุนภายในประเทศที่ขาดแคลนและไม่เพียงพอต่อความต้องการ ส่งผลให้การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการ ส่งออกทำได้อย่างรวดเร็ว แต่ทว่า ผลพวงด้านลบทางเศรษฐกิจที่ตามมาคือ เศรษฐกิจภูมิภาคและ ภาคอุตสาหกรรมเกษตรถูกทอดทิ้งให้ล้าหลังจากการพัฒนาของประเทศ ซึ่งกลายมาเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจ ในช่วงทศวรรษที่ 1970 และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศจนถึงปัจจุบัน

รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลี(เกาหลีใต้)ใช้นโยบายที่เน้นภาคอุตสาหกรรมส่งออกแทนนโยบายอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า และไม่เน้นการพัฒนาเกษตรกรรมเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเหตุผลว่าพื้นที่ในสาธารณรัฐเกาหลีใต้มีขนาดไม่ใหญ่มาก เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรและมีพื้นที่ทำการเกษตรเพียงร้อยละ 20 ของประเทศเท่านั้น อีกประการหนึ่งคือการได้รับเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศลดลง ทำให้สาธารณรัฐเกาหลีใต้จำเป็นต้องเน้นอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อที่จะสร้างรายได้

การวางแผนในระยะยาวกล่าวคือ รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้มีการส่งเสริมให้ประชากรของตนมีโอกาสศึกษาความได้ในการพัฒนาธุรกิจยังประเทศอุตสาหกรรมในยุโรป ทั้งนี้สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้นำวิธีการตัวอย่างจากประเทศญี่ปุ่นที่ประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจก็รับการศึกษาอย่างละเอียดจาก

นักวิชาการเกาหลีด้วยเพื่อที่จะได้กำหนดแผนนโยบายการพัฒนาประเทศได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.2 แนวคิดในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลของประเทศไทย

การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ในประเทศไทย ได้เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ.2479 กองอุตสาหกรรม สังกัดกระทรวงเศรษฐกิจ เริ่มมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว ต่อมา มีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรม โดยให้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ทำหน้าที่ในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจัดตั้งสำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม(สชอ.)

คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้จัดทำแผนการส่งเสริม SMEs โดยแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมดังกล่าวได้กำหนดยุทธศาสตร์เป็น 2 ส่วน คือ ยุทธศาสตร์สำหรับวิสาหกิจทุกประเภทและทุกพื้นที่ทั่วประเทศ และยุทธศาสตร์เฉพาะกลุ่มเป้าหมาย นอกจากนี้ได้จัดทำแผนปฏิบัติการ ทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ซึ่งจะได้นำไปปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการลงทุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยต่อไป

ในปัจจุบันการลงทุนระดับระหว่างประเทศและภายในประเทศมีการแข่งขันและกีดกันทางการค้าที่รุนแรง มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการลงทุนจึงสำคัญ เนื่องเป็นปัจจัยส่งเสริมให้เกิดการลงทุน จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม รวมทั้งมีกลไกที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบทั้งในและนอกประเทศได้ และยังมีการจัดตั้งเขตเขตการค้าเสรีอาเซียน ก็ยิ่งทำให้ประเทศไทยอยู่ในรัฐสมาชิกหนึ่งของประเทศอาเซียนเป็นประเทศที่น่าลงทุนอย่างมาก

ประเทศไทย มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนตั้งแต่ปี พ.ศ.2497 โดยประกาศใน “พระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ.2497” ซึ่งเป็นกฎหมายการลงทุนฉบับแรกของไทย มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมให้ภาคเอกชนลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม ในช่วงแรกนี้เป็นการส่งเสริมการลงทุนเพื่อผลิตทดแทนการนำเข้า จนกระทั่งในปี พ.ศ.2501 จึงได้ยกเลิกพระราชบัญญัตินี้และประกาศใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 33 ลงวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ.2501 แทน โดยมี “คณะกรรมการที่ปรึกษาเศรษฐกิจ” มีอำนาจอนุมัติการให้การส่งเสริมการลงทุน โดยกำหนดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 2-5 ปี ซึ่งต่อมาได้มีการปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายส่งเสริมการลงทุนหลายครั้ง คือ การออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ.2503 โดยมีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม เป็นผู้รับผิดชอบงานส่งเสริมการลงทุน และกำหนดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้ให้มีความยืดหยุ่นน้อยลง เป็น 5 ปีเท่านั้น

ต่อมาในปี พ.ศ.2505 ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน โดยแบ่งกิจการที่จะให้การส่งเสริมการลงทุน ด้วยการให้สิทธิประโยชน์ตามลำดับความสำคัญของประเภทกิจการ ในปีพ.ศ.2508 ได้มี

การบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนขึ้นใหม่ และจัดตั้ง “สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม” และในปี พ.ศ.2511 ได้มีการปรับปรุงกฎหมายอีก เพื่อกำหนดให้กิจการนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมอยู่ในข่ายที่จะได้รับการส่งเสริมการลงทุน ในปี พ.ศ.2515 รัฐบาลได้ปรับปรุงยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม ครั้งสำคัญโดยเปลี่ยนจากการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า มาเน้นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออกและมีการบัญญัติกฎหมายส่งเสริมการลงทุนฉบับใหม่ขึ้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ.2515 ในรูปของประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 227 โดยกำหนดสิทธิประโยชน์สำหรับเขตส่งเสริมการลงทุนและกิจการผลิตเพื่อส่งออก

ในปี พ.ศ.2520 ได้มีการบัญญัติกฎหมายชื่อว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520” ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก 2 ครั้งคือ พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2534 พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520(ฉบับที่3) พ.ศ.2544 และใน พ.ศ.2546 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้โอนไปเป็นส่วนราชการภายใต้การบังคับบัญชาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และในปี พ.ศ.2557 จึงได้มีคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ให้มาสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีดั้งเดิม โดยอาศัยประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 100/2557 เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน เพื่อให้การดำเนินการส่งเสริมการลงทุนเป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงสมควรโอนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กระทรวงอุตสาหกรรม ไปเป็น สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี โดยเป็นส่วนราชการที่อยู่ในบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี คณะรักษาความสงบแห่งชาติ

ในปัจจุบัน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ให้ความสำคัญแก่การลงทุนเพื่อพัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรม (Skill, Innovation, STI) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการแข่งขันในอุตสาหกรรมของประเทศ 5 ประเภท ได้แก่ อุตสาหกรรมแฟชั่น อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมICT อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมเกี่ยวกับบริการ โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ออกประกาศที่ 1/2547 เรื่องนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาทักษะ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ให้กิจการเหล่านี้ได้รับสิทธิและประโยชน์ มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน 2546 แนวคิดในการส่งเสริมการลงทุนในปัจจุบันไม่ใช่แต่เพียงแต่ให้การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเท่านั้น สำหรับวิสาหกิจรายย่อย (MEs) ซึ่งเป็นวิสาหกิจที่ไม่ใช่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแต่เป็นหน่วยหนึ่งของวิสาหกิจในสังคมโลก ที่มีบทบาทสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวิสาหกิจขนาดอื่นๆทั้งในรูปแบบการบริหารจัดการแรงงานนอกระบบ เพื่อเป็นการขยายโอกาสการมีงานทำ อีกทั้งแนวทางในการประกอบการวิสาหกิจรายย่อยเป็นแนวทางเช่นเดียวกับแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นวิสาหกิจเป็นวิสาหกิจที่มีความสำคัญในระบบเศรษฐกิจ

2.3 มาตรการทางกฎหมายในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลของประเทศไทย

ในปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(Small and Medium Enterprises: SMEs) และวิสาหกิจรายย่อย(Micro Enterprises: MEs) มีบทบาทสำคัญต่อรากฐานของระบบเศรษฐกิจของทุกประเทศและการเติบโตของกลุ่มธุรกิจเหล่านี้ มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอยู่ ในขณะที่โครงสร้างการผลิตทั้งภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ยังเน้นการผลิตโดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานเป็นหลัก ทั้งความสามารถในการบริหารจัดการยังอยู่ในระดับต่ำ จึงจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมที่ดี

แม้ว่าในปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(Small and Medium size Enterprises) จะมีส่วนสำคัญต่อกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แต่ยังคงประสบกับปัญหาทางด้านเทคโนโลยี การผลิต การจัดการ การตลาด และการเงินและที่สำคัญคือ บรรดากฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับของส่วนราชการ องค์การของรัฐ และรัฐวิสาหกิจที่เป็นอุปสรรค เป็นผลให้กลุ่มวิสาหกิจไม่อาจแข่งขันกับวิสาหกิจขนาดใหญ่ทั้งภายในประเทศและภูมิภาคและระดับนานาชาติได้ แต่สภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นนั้นก็นับว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการขอรับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล เนื่องจากปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อกระบวนการทำธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล

เพราะฉะนั้นเพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลของไทยได้รับการพัฒนา และเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจภายในประเทศสำหรับการให้การส่งเสริมการลงทุนของคนต่างด้าวเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและผลผลิต เป็นพื้นฐานกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ

อนึ่ง ระบบเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญและจำเป็นในโลกปัจจุบัน โดยเฉพาะกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ซึ่งกำลังสูญเสียความได้เปรียบทางการแข่งขันจึงมีความจำเป็นเพื่อความอยู่รอด และความยั่งยืนด้านการแข่งขันของอุตสาหกรรมและสำหรับภาคอุตสาหกรรม ซึ่งแต่ละประเทศทั่วโลกย่อมมีกิจการอุตสาหกรรมหลายขนาดแตกต่างกันไป แต่เพราะเหตุ ที่กิจการอุตสาหกรรมวิสาหกิจรายย่อย(Micro Enterprises) มีความต้องการด้านการส่งเสริมหรือรับความช่วยเหลือจากรัฐที่แตกต่างกันไป ทั้งที่แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทยที่เป็นที่ยอมรับกันว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็กนั้น ไม่ได้ได้รับความสนใจจากผู้ที่กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน โดยเฉพาะด้านกฎหมาย

3. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงสภาพปัญหาและแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล การศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ พบว่า ในประเทศไทยยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายที่คุ้มครองและส่งเสริมการลงทุนโดยตรงของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลทั้งผู้ประกอบการไทยและต่างด้าวไว้อย่างชัดเจน ซึ่งมาตรการและความช่วยเหลือเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนมีอยู่อย่างกระจัดกระจายและเป็นการยุ่งยากสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ในการขอรับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรง อันส่งผลให้เป็นการจำกัดสิทธิสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลทั้งผู้ที่มีสัญชาติไทย และคนต่างด้าว ไม่อาจขอรับสิทธิในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงได้

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการขอรับการส่งเสริมการลงทุน

1. ปัญหาหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการขอรับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล

จากการศึกษาหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการขอรับการส่งเสริมการลงทุน โดยตรงซึ่งตามพระราชบัญญัติที่ให้การส่งเสริมการลงทุน โดยตรงนั้นตามที่ได้ศึกษาพบว่ามีพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550 อันเป็นการให้สิทธิผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ไม่ได้มีการกำหนดเงื่อนไข หรือคุณสมบัติผู้มีสิทธิขอรับการส่งเสริมการลงทุนว่าจะต้องมีสภาพนิติบุคคล ส่วนพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2560 มีลักษณะเช่นเดียวกัน เพียงแต่สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ให้ครอบคลุมถึงทุกภาคธุรกิจ

เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจอย่างมาก พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2560 มีเงื่อนไขที่ซึ่งไม่ได้ให้การส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับกิจการที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และไม่เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จากเดิมที่ว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ปัญหาหลักเกณฑ์และเงื่อนไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2560 มาตรา 17 กล่าวคือ

มาตรา 17 ประสงค์จะเป็นผู้รับการส่งเสริม ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงาน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด พร้อมด้วยโครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริม

ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการ
นั้น

การขอรับการส่งเสริมก่อนจัดตั้งเป็นบริษัท มูลนิธิ และสหกรณ์ตามวรรคสอง ให้กระทำได้
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด

ให้มีการเพิ่มเติมในส่วนวรรคท้าย สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการ
รายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ซึ่งเป็นกิจการที่ได้รับสิทธิในการส่งเสริมการลงทุน เป็น

“มาตรา 17 ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้รับการส่งเสริม ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงาน
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด พร้อมด้วยโครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริม

ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการ
นั้น

การขอรับการส่งเสริมก่อนจัดตั้งเป็นบริษัท มูลนิธิ และสหกรณ์ตามวรรคสอง ให้กระทำได้
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลที่มีทุน
ทรัพย์ และสินทรัพย์ ตามหลักเกณฑ์ มีสิทธิขอรับการส่งเสริมการลงทุนขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงานได้”

ทั้งนี้ทุนทรัพย์และสินทรัพย์ ให้มีการพิจารณาในลักษณะเช่นเดียวเช่นเดียวกับการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์

2. ผลกระทบของกฎหมายที่มีต่อผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็น กิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล

การกำหนดกฎ ระเบียบ เพื่อใช้สำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่ง
เป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับสถานการณ์ ซึ่งปัจจุบัน พ.ศ.
2560 เป็นการเปิดเสรีทางการค้า นำมาซึ่งการลงทุนผู้ประกอบการต่างๆ ทั้งผู้ประกอบการไทยและ
ต่างประเทศ และจะได้ว่าแนวคิดที่ต้องการส่งเสริมการลงทุน โดยตรงสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลนี้ สอดคล้องกับ แนวคิดร่าง
พระราชบัญญัติจัดตั้งบริษัทจำกัดคนเดียว พ.ศ..... ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่าสถานการณ์ทางเศรษฐกิจปัจจุบันนั้นมีการ
เปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการลงทุน การค้า การลงทุนระหว่างประเทศ และความต้องการของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลที่ต้องการได้รับโอกาสในการส่งเสริมการลงทุนเพิ่มขึ้น จาก
การศึกษาพบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดียวหรือวิสาหกิจเฉพาะ
บุคคลในปัจจุบันมักเป็นผู้ประกอบการหน้าใหม่ เป็นกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีองค์ความรู้จาก
การศึกษา เรียนรู้โลกทัศน์ใหม่ๆ สังเกตได้จาก การประกอบธุรกิจประเภท Start up ที่ประสบความสำเร็จทั่ว

โลก อย่างเช่น Uber Google ทั้งนี้ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายต่างๆ ไม่เปิดโอกาสให้วิสาหกิจใน ลักษณะกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ที่จะนำความคิดสร้างสรรค์ออกสู่ตลาดได้

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่า หลักการให้การส่งเสริมการลงทุนเพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ได้รับจึงมีความจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข ตามข้อ 1 ที่ผู้วิจัยเสนอแนะ

3.ความสอดคล้องหลักการสากลมีต่อผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็น กิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล โดยนำคำนิยามของว่า Micro Enterprises มาประกอบการ พิจารณาเพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคล ได้รับ สิทธิในการส่งเสริมการลงทุน

จากการศึกษาพบว่าในต่างประเทศพบว่าการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงสำหรับสำหรับวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นกิจการรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลนั้น ในประเทศที่พัฒนาแล้วนั้น ไม่มีกฎหมายส่งเสริมการลงทุนโดยตรง แต่จะเป็นการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร โดยจะมีประกาศ ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ให้สิทธิประโยชน์ในพื้นที่ที่กำหนด และทางเศรษฐกิจพบว่ารัฐมี นโยบายส่งเสริมการลงทุนสำหรับกิจการอุตสาหกรรมขนาดเล็ก วิสาหกิจรายย่อย(MEs) รวมทั้งกิจการ ขนาดจิว คำนิยามสำหรับวิสาหกิจในการส่งเสริมการลงทุน ในต่างประเทศจะให้คำนิยาม ว่า Micro Enterprises ซึ่งมีความหมายถึง วิสาหกิจขนาดเล็กหรือวิสาหกิจรายย่อย ให้สามารถขอรับการส่งเสริมการ ลงทุนได้

ผู้วิจัยจึงมีความเห็นควรให้มีการกำหนดคำนิยามสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยตรงตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 4) พ.ศ.2560 ในมาตรา 4 "ผู้ ขอรับการส่งเสริม" หมายความว่า ผู้ขอรับการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพิจารณาจากคำ นิยามพบว่า Micro Enterprises ของแต่ละประเทศ ที่สามารถขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากรัฐ โดยมีการจ้าง แรงงานไม่เกิน 5 คน ซึ่งรวมถึงตัวเจ้าของเองด้วย จึงเห็นได้ว่าหากมีการกำหนดเพิ่มคำว่า "ผู้ขอรับการ ส่งเสริม" ให้มีความหมายรวมถึง วิสาหกิจที่มีผู้ประกอบการวิสาหกิจรายเดี่ยวหรือวิสาหกิจเฉพาะบุคคลตาม ความหมายลักษณะเดียวกันกับ Micro Enterprises ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความเป็นสากลและไม่เป็นการขัดต่อแนวคิด สากลที่ต้องการให้กลุ่มวิสาหกิจที่มีผู้ประกอบการรายเดี่ยวสามารถได้รับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรง

บรรณานุกรม

โครงการจัดทำร่างประกาศกระทรวงกำหนด "กิจการอื่น"ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543(รายงานผลการวิจัย) โดย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์,2558, เสนอ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ภูมิ โชคเหมาะ และคณะ.(2556).กฎหมายที่ส่งเสริมและที่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ของผู้ประกอบ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: ศึกษากรณีสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับการเงิน การคลัง
และหรือการภาษีอากร (รายงานผลการวิจัย). เสนอ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม; สถาบันและพัฒนา.มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วสันต์ จามรمان.(2543).กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม:ศึกษามาตรการ
ทางการเงินเปรียบเทียบประเทศญี่ปุ่น (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

วิญญูติ ชาติมนตรี.(2548).กฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
(วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต).กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ไว จามรมาน.(2542). กฎหมายคุ้มครองวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม; กฎหมายเศรษฐกิจกับการ
พัฒนา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาและประเทศไทย.(2546). เพื่อเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนาวิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และออสเตรเลีย. เสนอ คณะกรรมการ
ปรับปรุงกฎหมายเพื่อการพัฒนาประเทศสถาบันกฎหมายเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ.กรุงเทพ.

Act for Development Of Small And Medium Enterprises 1991.

Black's law Dictionary

Foreign Exchange and Foreign Trade Act 1949.

<http://www.baac.or.th/km/wp-content/uploads/2015/01/pdf12>